

1ο Γυμνάσιο Πεύκων Θεσσαλονίκης

1. Το πρώτο ξεκίνημα: κτίριο “Γιαννακίδη”

Το Γυμνάσιο Πεύκων Θεσσαλονίκης (όπως ονομαζόταν αρχικά) ιδρύθηκε και λειτούργησε για πρώτη φορά το σχολικό έτος 2000-2001, σε μια ταχύτατα αναπτυσσόμενη περιοχή, την κοινότητα Πεύκων (Ρετζίκι), στα προάστια της Θεσσαλονίκης, δίπλα στο δάσος του Σέιχ-Σου. Κτίριο για τη στέγαση του σχολείου δεν υπήρχε. Έτσι το σχολείο αρχικά στεγάστηκε σε ένα μισθωμένο οίκημα (μεζονέτα), επί της οδού Δημοσθένους 2, που κτίστηκε σε χρόνο ρεκόρ κατά παραγγελία της κοινότητας Πεύκων, ώστε να καλύψει στοιχειωδώς τις βασικές ανάγκες λειτουργίας.

Φωτο 1: το κτίριο “Γιαννακίδη”

Το σχολείο διέθετε πέντε μικρές αίθουσες διδασκαλίας, μια αίθουσα πληροφορικής που εξοπλίστηκε με εννιά Η/Υ με δαπάνες της κοινότητας Πεύκων για να καλύψουν τις ανάγκες του μαθήματος της Πληροφορικής, και ένα μικρό γραφείο Προσωπικού το οποίο μοιραζόταν η Διευθύντρια του σχολείου με τους καθηγητές. Ούτε αίθουσα Φυσικής-Χημείας, ούτε αίθουσα Εικαστικών και Τεχνολογίας, ούτε βιβλιοθήκη, ούτε αίθουσα πολλαπλών χρήσεων, ούτε κυλικείο. Η αύληση των μαθητών γινόταν σε μια μικρή, επικλινή αυλή (προσωρινή παραχώρηση διπλανού οικοπέδου) χωρίς στοιχειώδεις αθλητικές εγκαταστάσεις. Για το λόγο αυτό το μάθημα της Γυμναστικής γινόταν στο γήπεδο μπάσκετ της κοινότητας που βρισκόταν σε απόσταση 500 μ. περίπου από το σχολείο. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα οι μαθητές να μετακινούνται καθημερινά, με όλους τους κινδύνους που αυτό συνεπάγεται, διασχίζοντας δρόμο χωρίς πεζοδρόμια, για να κάνουν το μάθημα της γυμναστικής.

Πρώτη διευθύντρια του σχολείου τοποθετήθηκε η κ. Τσαρμποπούλου Παναγιώτα, καθηγήτρια του κλάδου ΠΕ06 (Αγγλικής Γλώσσας) η οποία έκανε υπεράνθρωπες προσπάθειες για το στήσιμο ενός σχολείου πραγματικά από το μηδέν. Το εκπαιδευτικό προσωπικό αποτελείτο από περίπου 10 καθηγητές των βασικών ειδικοτήτων. Το σχολείο λειτούργησε αρχικά με δύο μόνο τάξεις μαθητών, Α' και Β' Γυμνασίου, οι οποίοι μέχρι τότε φοιτούσαν στο Γυμνάσιο Ασβεστοχωρίου. Οι μαθητές της Γ' τάξης κρίθηκε σωστό να μη μετακινηθούν στο νέο σχολείο ώστε να μην αποκοπούν από το σχολικό χώρο στον οποίο φοιτούσαν τα προηγούμενα δύο χρόνια.

Παρά τις όποιες δυσκολίες, λόγω κυρίως της στενότητας χώρου και της έλλειψης βασικών υποδομών, υπήρχε μια ζεστασιά, μια οικογενειακή, θα μπορούσαμε να πούμε, ατμόσφαιρα και ένα ιδιότυπο δέσιμο με τους μαθητές. Το αγαπούσαμε αυτό το σχολείο, το νοιώθαμε κυριολεκτικά σαν το «σπίτι» μας.

2. Η συνέχεια: το κτίριο των “καλογριών”

Πολύ γρήγορα όμως το «σπίτι» μας δεν μας χωρούσε πλέον. Η τεράστια οικιστική ανάπτυξη της περιοχής προσέλκυε νέο κόσμο, ο πληθυσμός αυξανόταν με ταχύτερους ρυθμούς και το μαθητικό δυναμικό του σχολείου από τη δεύτερη κιόλας χρονιά λειτουργίας αυξήθηκε ραγδαία με αποτέλεσμα να υφίσταται άμεση ανάγκη εξασφάλισης νέας σχολικής στέγης. Νέο κτίριο δεν φαινόταν στον ορίζοντα, οπότε έπρεπε να βρεθεί επειγόντως εμβληματική λύση. Η κοινότητα Πεύκων πρότεινε να λειτουργήσει παράρτημα του σχολείου σε ένα εγκαταλειμμένο κτίριο το οποίο φιλοξενούσε παλιότερα καθολικές καλόγριες, εξ ου και το όνομα κτίριο των “καλογριών”. Έγιναν οι απαραίτητες μετατροπές για να γίνουν τα κελιά των καλογριών αίθουσες διδασκαλίας, δημιουργήθηκε και ένας υποτυπώδης χώρος αυλής και κατά τη διάρκεια των διακοπών του Πάσχα, τον Απρίλιο του 2001, έγινε η μεταφορά μέρους του σχολείου στο “νέο” κτίριο.

Φωτο 2: Το κτίριο των “καλογριών”

Τα προβλήματα πολλά και μεγάλα. Οι μικρές αίθουσες “κελιά”, μετά βίας χωρούσαν 18-20 μαθητές, με ελάχιστο φυσικό φωτισμό και αερισμό αφού δεν είχαν ούτε παράθυρα, εκτός από τον φεγγίτη μιας πόρτας που οδηγούσε σε ένα στενό μπαλκόνι χωρίς καν κάγκελα, και γι’ αυτό παρέμεναν συνεχώς κλειδωμένες. Οι καθηγητές ήταν υποχρεωμένοι να τρέχουν στα διαλείμματα από το ένα κτίριο στο άλλο, με την ψυχή κυριολεκτικά στο στόμα, αφού τα δύο σχολικά κτίρια απείχαν περίπου 800 μέτρα και οι δρόμοι κακοτράχαλοι και ανηφορικοί. Γρήγορα όμως πήραμε την κατάσταση στα χέρια μας και όλοι μαζί, μαθητές και καθηγητές και με τη βοήθεια κάποιων γονέων κάναμε την ανάγκη φιλότιμο και αναλάβαμε πρωτοβουλίες για να ομορφύνουμε το σχολείο μας. Οι αίθουσες βάφθηκαν με όμορφα, χαρούμενα χρώματα και στολίστηκαν με όμορφα κάδρα, δημιουργήματα των μαθητών. Στην αυλή δημιουργήθηκαν όμορφα παρτέρια όπου οι μαθητές φύτεψαν όμορφα λουλούδια και καλλωπιστικούς θάμνους.

Και έτσι πορευτήκαμε και αυτή τη σχολική χρονιά, με δυσκολίες μεν αλλά και μια δύναμη που μας έδενε στην κοινή προσπάθεια να πετύχουμε τους στόχους μας.

Την επόμενη σχολική χρονιά 2002-2003 την διεύθυνση του σχολείου ανέλαβε νέος διευθυντής, ο κ. Μπούτσικος Αναστάσιος, Μαθηματικός, ενώ νέο αίμα ήρθε να ενισχύσει τη δύναμη των καθηγητών αφού ο αριθμός των μαθητών συνέχιζε να αυξάνεται με γεωμετρική πρόοδο. Έτσι σε λίγο καιρό προέκυψε και πάλι επιτακτικά η ανάγκη νέων αιθουσών. Και τότε εμφανίστηκαν οι πρώτες προκατασκευασμένες αίθουσες “kibo”. Τοποθετήθηκαν λοιπόν στον ήδη περιορισμένο αύλειο χώρο τρεις τέτοιες αίθουσες, στερώντας από τους μαθητές ζωτικό χώρο όπου θα μπορούσαν να εκτονωθούν και να χαλαρώσουν τις ώρες των διαλειμμάτων.

Με αυτές τις συνθήκες το Γυμνάσιο Πεύκων συνέχισε να λειτουργεί για τις επόμενες δύο σχολικές χρονιές οπότε το πρόβλημα στέγασης του σχολείου έγινε και πάλι ασφυκτικό και έπρεπε να βρεθεί επειγόντως λύση.

3. Προσωρινή φιλοξενία στο χώρο του 3^{ου} Δημοτικού σχολείου Πεύκων.

Η λύση βρέθηκε όταν το 3^ο Δημοτικό σχολείο απέκτησε νέο κτίριο οπότε ελευθερώθηκε το παλιό διδακτήριο. Έτσι η έναρξη της σχολικής χρονιάς 2004-2005 μας βρήκε σε νέο σχολικό περιβάλλον το οποίο θα κάλυπτε τις βασικές ανάγκες αιθουσών για τα επόμενα δύο χρόνια. Το παλιό κτίριο του δημοτικού σχολείου θα έλυne τουλάχιστον το πρόβλημα της διάσπασης του σχολείου σε διαφορετικά κτίρια και το Γυμνάσιο θα μπορούσε να λειτουργήσει ως ενιαίο σχολείο. Επιπλέον θα είχαμε επιτέλους και την πολυτέλεια ενός αύλειου χώρου με μπασκέτες και φιλέ για βόλεϊ όπου αφενός θα μπορούσε να γίνεται το μάθημα της Γυμναστικής και αφετέρου θα μπορούσαν να παίζουν οι μαθητές στα διαλείμματα.

Φωτο 3: Προσωρινή στέγαση στο κτίριο του 3^{ου} Δημοτικού Σχολείου Πεύκων

Η ταλαιπωρία όμως δεν είχε τέλος καθώς ανάλογα προβλήματα σχολικής στέγης δεν είχε μόνο το Γυμνάσιο αλλά και τα Δημοτικά σχολεία της περιοχής. Η τεράστια οικιστική ανάπτυξη της κοινότητας Πεύκων συνεχιζόταν με αποτέλεσμα να αυξάνει το μαθητικό δυναμικό της περιοχής σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Ιδρύθηκε λοιπόν και 4^ο Δημοτικό σχολείο και προέκυψε η ανάγκη να επιστρέψει το 3^ο Δημοτικό Σχολείο στο δικό του κτίριο που μας παραχώρησε για φιλοξενία.

Ευτυχώς είχε ξεκινήσει επιτέλους η κατασκευή του κτιρίου όπου θα στεγαζόταν το Γυμνάσιο Πεύκων αλλά όπως συνήθως συμβαίνει στη χώρα μας τίποτα δεν είναι έτοιμο στην ώρα του. Ενώ λοιπόν έπρεπε να εγκαταλείψουμε το διδακτήριο του 3^{ου} Δημοτικού που μας φιλοξενούσε τα τελευταία δύο χρόνια, το νέο διδακτήριο του Γυμνασίου δεν ήταν έτοιμο για παράδοση. Έτσι η νέα σχολική χρονιά μας βρίσκει και πάλι φιλοξενούμενους, σε απογευματινή βάρδια, στο κτίριο όπου συστεγαζόταν το 2^ο Δημοτικό σχολείο με το νεοϊδρυθέν 4^ο Δημοτικό σχολείο, μέχρις ότου να ετοιμασθεί το νέο διδακτήριο του Γυμνασίου.

Φωτο 4: Κατασκευή του διδακτηρίου του Γυμνασίου Πεύκων

4. Το όνειρο γίνεται πραγματικότητα.

Επιτέλους δύο μήνες αργότερα το όνειρο έγινε πραγματικότητα. Η νέα σχολική χρονιά 2006-2007 μας βρίσκει στο δικό μας, ολοκαίνουργιο κτίριο. Το νέο διδακτήριο, ένα υπέροχο κτίριο με ευρωπαϊκές προδιαγραφές, λειτουργικό, με άριστη υλικοτεχνική υποδομή και εξοπλισμένο με σύγχρονα οπτικοακουστικά μέσα διδασκαλίας, με μεγάλες φωτεινές αίθουσες διδασκαλίας, με αίθουσα Φυσικής – Χημείας, αίθουσα Η/Υ, αίθουσα τεχνολογίας, βιβλιοθήκη, αίθουσα θεάτρου, ανοίγει την αγκαλιά του να μας υποδεχθεί. Μόνο που η αγκαλιά του αποδείχθηκε ...στενή! Κατασκεύασαν ένα διδακτήριο με δώδεκα αίθουσες διδασκαλίας και όταν αυτό παραδόθηκε για χρήση, το Γυμνάσιο Πεύκων αριθμούσε ήδη 14 τμήματα. Έτσι η αίθουσα που προοριζόταν για βιβλιοθήκη και η αίθουσα τεχνολογίας έγιναν αίθουσες διδασκαλίας για να καλυφθούν οι ανάγκες.

Φωτο 5: Το νέο μας διδακτήριο

5. Η οδύσσεια συνεχίζεται!

Σύντομα αποδείχθηκε ότι τα προβλήματα στέγασης του Γυμνασίου Πεύκων δεν είχαν τελειώσει. Καθώς ο αριθμός των μαθητών συνέχισε να αυξάνεται με ρυθμό 50 μαθητών κάθε χρόνο βρεθήκαμε την αμέσως επόμενη σχολική χρονιά 2007-08, να αναζητούμε και πάλι νέες αίθουσες. Έτσι άρχισε το στήσιμο "κουτιών" (προκατασκευασμένων αιθουσών) στην αυλή του σχολείου. Οι πρώτες δύο αίθουσες ήταν ευτυχώς βαριάς προκατασκευής (έτοιμοι τοίχοι από μπετόν) και στήθηκαν στην ανατολική πλευρά του κυρίως διδακτηρίου. Την επόμενη όμως χρονιά η λύση ήταν πιο πρόχειρη και οι επόμενες δύο αίθουσες ήταν τύπου "kibo" (πλαστικές αίθουσες).

Φθάσαμε λοιπόν "αισιώς" στη σχολική χρονιά 2012-13 να αριθμούμε 540 μαθητές καταμετρημένους σε 20 τμήματα, οπότε το νέο μας διδακτήριο μαζί με τις προσθήκες του δεν μπορούσε και πάλι να καλύψει τις στεγαστικές μας ανάγκες. Βρεθήκαμε λοιπόν στη δυσάρεστη θέση να "σπάσουμε" πάλι το σχολείο στα δύο. Το γειτονικό μας Λύκειο Πεύκων, με ανάλογα στεγαστικά προβλήματα και αυτό, απέκτησε το δικό του νέο διδακτήριο. Έτσι ελευθερώθηκε ένας χώρος που θα μπορούσε να φιλοξενήσει κάποια τμήματα του Γυμνασίου ώστε να ανασάνει λίγο το σχολείο που ασφυκτιούσε στριμωγμένο σε ένα κτίριο με προδιαγραφές να στεγάσει τα μισά τμήματα από αυτά που δημιουργήθηκαν. Άρχισαν λοιπόν και πάλι τα πήγαινε-έλα των καθηγητών από κτίριο σε κτίριο και όλα τα προβλήματα που συνεπάγεται η διάσπαση ενός σχολείου.

Για το σχολικό έτος 2013-14 που ξεκινάει σε λίγες μέρες, έχουμε εγγεγραμμένους 560 μαθητές σε 21 τμήματα, 7 τμήματα σε κάθε τάξη. Είμαστε μάλλον το μεγαλύτερο σχολείο στη χώρα (τρία σε ένα) και θα έπρεπε εδώ και χρόνια να κατασκευασθεί το 2^ο Γυμνάσιο Πεύκων, το οποίο σημειωτέον ιδρύθηκε

στα χαρτιά. Αλλά αυτό είναι μια άλλη μεγάλη, αμαρτωλή ιστορία, για την οποία θα χρειαζόταν πολύ μελάνι και χαρτί για να την εξιστορήσουμε.

Ως τη στιγμή που θα αποκτήσουμε και το νέο διδακτήριο, η σχολική μας κοινότητα (μαθητές, καθηγητές και γονείς) θα παλεύουμε, κόντρα στα όποια προβλήματα να φέρουμε σε πέρας την αποστολή μας με τον καλύτερο τρόπο.